

Anketa – Jaký byl váš kulturní zážitek roku 2023?

Konec roku vyzývá ve všech odvětvích i našich životech k bilancování a hodnocení. Není tomu jinak ani v kultuře. Zeptali jsme se několika hudebních publicistů, kteří do magazínu Autor in přispívají, co pro ně bylo nejzajímavějším kulturním zážitkem roku.

Ondřej Fencel
(muzikant, skladatel, textař a publicista)

Red Hot Chili Peppers – 14. 7. 2023 – Vídeň. Viděl jsem je naživo pětkrát – poprvé s Navarrem u kytary, pak s Johnem, pak dvakrát s Joshem. Až teď jsem ale zažil časy, kdy se vrací ztracený syn a auto má zas čtyři kola. Frusciante je

Foto: Mia Feres

kytarista osobnost a bylo to okamžitě znát. A i to, jak se zase všichni mají rádi a muzika je spojuje. Neskutečný náprah, dokonalý zvuk, originální playlist (každý koncert jiný – vizitka kapely, kterou to baví). A nečekaná předkapela – Iggy Pop s partou.

Ernst Happel stadion, ač veliký, má ducha. Byli jsme si blízko, počasí ideálně letní, čistá krása. Telefonní nahrávky z Vídně lepší než originály. To je co říct.

Jiří Vejvoda
(Classic Praha, Klasikaplus.cz, Harmonie)

Před závorku vytknu svůj obdiv k orchestrům či sólistům, kteří byli ochotni účinkovat v rizikových podmínkách. Janáčkovu filharmonii Ostrava zastihlo v Japonsku přímo na pódiu několika vteřinové zemětřesení; přesto po chvíli

Foto: Radovan Šubín

koncert dokončili. A klavírista Igor Levit se brzy po 7. říjnu nebál vydat do Tel Avivu, kde absolvoval regulérní vystoupení, ale zahrál také zraněným v nemocnici.

Ryze kulturním zážitkem č. 1 byl pro mě ovšem 13. září koncert Vídeňských filharmonií na letošní Dvořákově Praze, vysílaný díky síti EBU do celého světa. České dirigentské hvězdy Jakubu Hrůšovi, který s nimi vystupuje stále

častěji, zahráli „Videňáci“ suverénně i citově, aby mu umožnili naplno si vychutnat domácí triumf.

Petr Korál
(Rádio Beat)

Četba nové knihy zkušeného spisovatele a hudebního publicisty Radka Diestlera nazvané Dekáda naplno. Podtitul

Foto: archiv Petra Korála

Kniha proměn české populární hudby 90. let 20. století jasně napovídá, že v ní autor svým osobitým odlehčeným stylem a se smyslem pro pečlivost mapuje, jak se u nás po listopadu 1989 vyvíjely například rozhlasové stanice, televizní hudební pořady, kluby, festivaly, gramoprůmysl i vybrané žánrové scény. Takto důsledná a přitom mimořádně čtivá reflexe zdejších „devadesátek“ tu dosud chyběla.

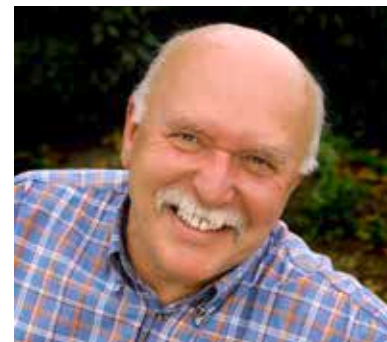

Foto: Ing. Daniela Dušková

Miloš Skalka
(hudební publicista a moderátor ČRo2)

V roce 2018 vydala EP desku Zhasni den, o čtyři roky později uvedla ve známost debutové album Půlnoc a svůj výjimečný talent zatím pečeti albem Lampiony, které vyšlo 1. září 2023. Tereza Balonová je výjimečná, osobitá písničkářka, kterou lze jen těžko žánrově zařadit – v jejím repertoáru se objevuje folk, pop rock, výjimkou není ani čistý pop. Vlastní nápadité písničky hraje na pódiu za pomoci looperu, během vystoupení si nahrává jednotlivé smyčky a poté s nimi dále pracuje, skladby zpívá okouzujícím dívčím hlasem, kterým autenticky a bez patosu vyjadřuje niterné emoce a netuctové pocity ze světa komunity, ve které se pohybuje. Je to pravdivé a navýsost přesvědčivé. V polovině října oslavila třidvacáté narozeniny...

Vojtěch Tkáč
(Radio 1)

Kulturní vrchol roku zajistil britský hudebník Benjamin Clementine. Ve vyprodaném Rudolfinu poskytl neopakovatelný zážitek v rámci festivalu Prague

Foto: Romana Kovacs

Sounds. Nikdy jsem nezažil, že by si umělec takhle omotal kolem prstu publikum, které mělo zpočátku pocit, že ho čeká koncert klasické hudby. Místo toho dostalo emocemi napěchovanou a žánrově rozvíklanou show. Ať už Clementine seděl za klavírem a zpíval svým nebeským hlasem, nebo jen promlouval k pozornému auditoriu jako ostřílený stand-up komik, Praha naslouchala každému zvuku.

Tomáš S. Polívka
(hudební publicista)

Hned, na první dobrou, se mi vybaví koncert Trondheim Jazz Orchestra se skladatelem a dirigentem Olem Mortenem Våganem. Proběhl v rámci celkově vydařeného královéhradeckého festivalu Jazz Goes to Town. Tak doko-

Foto: Eva Makovská

nalá interpretace fantaskních, nezvyklých, klišé naprosto ignorujících, často krajně komplikovaných, a přesto sdělných kompozic se slyší málokdy. Ovšem na „další dobré“, skvělých zážitků se nabízela plejáda. Třeba když si newyorský JACK Quartet v rámci Prague Sounds pohrával se smyčcovými kvartety jurodivého komponisty Johna Zorna.

Petr Adámek
(Česká televize)

Hudebník Michal Škořepa je na domácí scéně výjimečný úkaz. Na co sáhne, to promění ve zlato. I když to někdy dlouho trvá. To je i příklad aktuálního projektu

Foto: Kamila Jíra

Pan Lynx, který soustružil několik posledních let a do něhož promítl, jak on sám říká, své vnitřní zvíře. Album Kdo se bojí, musí do lesa je koncepční dílo o hledání toho nejopravdovějšího v nás samých, zn.: Nebuď demo sama sebe. Rocková opera mnoha příchutí, v níž si dal Škořepa záležet na každém tónu a jednotlivém zvuku, ale zároveň se tu nebere za každou cenu vážně. Osobitý a ve všech směrech výjimečný kousek umění!

Veronika Koloušková
(Expres FM, Glanc)

Zážitkem uplynulého roku je pro mě radost z množství mladých domácích hudebníků, kteří se nezdráhají řídit zcela mimo vyjeté koleje a sebevědomě plácnout do stojatých vod svým osobitým zvukem nebo stylem. Za všechny zmíním trojlístek, jehož koncerty jsem navštěvovala nejčastěji: Anna Vavrková, Mat213 a P/\ST. Intenzivní stopu po sobě zanechala také Jónsiho multimediální instalace FLÓD v Seattlu, která naplnila tmavou místnost zvukovými nárazy vln, oděrem mořských řas a světlem skomírajících žárovek a nasimulovala tak postapokalyptický svět po potopě. ☒

Foto: David Neff